

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια
έκ
του
προηγου-
μένου)

Θέλω
σε
λίγες
βδομάδες,
τά
πρόσω-
πά
σας
νά
γίνουν
πα-
χειά
σάν
των
καλο-
γέρων. 'Υ-
πάροχον
προς
τόμέ-
ρος
τού

Μουρέ και του 'Οστέν; κοπάδια ολόκληρα από βόδια και πρόβατα, που θα τ' αφήσουμε βέβαια να τα φάνε και να πάθουν από δυσπεψία ο καινούργιος εκείνος κοντόσταυλος κ' οι άλλοφοροι του. 'Όταν θα περάσουμε από κει, σάς τ'ορκίζωμια στην τιμή μου, θα τα κάνουμε θάλασσα.

Οι νεκροί του στρατεύματος αυτού των Ουγενότων ευχαρίστας θα θυσίαζαν και τη ζωή τους ακόμη για την πίστη τους, δεν είχαν όμως χαμμά πρόθεση να μεταβληθούν σε σκελετούς. Γι' αυτό η ιδέα των πλοισίων συμπόσιων, τα οποία τους έκανε να έλιπζον τα λόγια του Φερουλιάκ, έγινε άφορη ν' ανθίσουν στα κατάστεγνα πλοισιά τους χαμόγελα ευχαριστήσεως. Γι' αυτό κ' ο λοχαγός, μέσα από ένα γενικό ένδοξασμα, εξακολούθησε την επιθεώρησή του. Μονάχα ο προφήτης και μερικοί γέροι είχαν σκεπαστεί τα πρόσωπά τους προβλεπόντας ότι η επανάσταση θα έκανε έτσι το θρησκευτικό της χαρακτήρα.

Μά ο λοχαγός μας ελάχιστα άνησυχούσε γ' αυτό και εξακολούθησε την επιθεώρησή του :

— Βρίσκονται έδω, ελεπε, πεντακόσιοι νέοι δυνατοί που θα μπορούσαν να δώσουν ένα καλό μάθημα στους μισθοφόρους του Ταλεμόνδου και του Βάζα. Κάτι θα μπορούσα να κατορθώσω μαζί μ' αυτούς...

— Έπειτα, άπενθινόμενος, προς έναν όμιλο γυναικών ελεπε :
— Έσείς κοράδες μου, προσπαθείτε να κρατάτε θερμένη τη γλώσσα σας... Νά μά χαριτωμένη, μελαχροινόουλα που άν ήταν ήμερα, πολλές όμορφιές θάβλεπε ο ήλιος...

— Η νέα, για την όποια ελεπε τα λόγια αυτά κοκκίνησε ολόκληρη μά, χαμογελώντας, σταύρωσε τα χέρια της άπάνω στο λευκό κ' ήμυγμινο στήθος της.

Με τη λεβεντιά του και τα λόγια του, ο Φερουλιάκ ελεχε άποκτησει ήδη πολλές συμπάθειες μεταξύ των προτιχών αυτών γυναικών, από τις όποιες ή περισσότερες ελεχαν ξεχάσει κειά το φίλο τους.

— Λόμο τώρα ! διέταξε ο προφήτης, όταν ο λοχαγός τελείωσε την επιθεώρησή του. Και στρέφοντας προς αυτόν έπροσέθεσε :

— Υιέ, του ιερέως του Γαβαά, θα σε περιμένουμε αύριο στο στενό του Λυκοπόδαρου. Και πές στον νεαρό κόμητα να φυλάγεται από κάποιον άμילητο το προσωπίδοφόρο που θα πάει σ' αυτόν...

Το στίφος των Ουγενότων εξακολούθησε το δρόμο του και δεν άργησε να χαθή κάτ' άπ' το πυκνό σκοτάδι των δέντρων.

— Γαβαά ! Γαβαά ! ψιθύριμος τραγουδιστό ο λοχαγός, άκολουθώντας με το βλέμμα τους Ουγενότους. Που στο Διάβολο, ο φίλος μου 'Όνος, του Βαλαάμ βρίσκει το χωριό αυτό—γιατί όνομα χωριού θα ελενε χωρίς άλλο—για το όποιο δεν άκουσα ποτέ να γίνεται λόγος... Έγώ γεννήθηκα στην Ποπλία, κοντά στο 'Αγκέν, και ο Διάβολος να μου πάση τα κόκκαλα άν ο πατέρας μου έκανε ποτέ χαμμά άλλ' δουλειά από τη δική μου. Ήταν

κ' αυτός σπαθοβγάλτης σάν κ' έμένα. Γιατί λοιπόν ό δραπέτης αυτός του νεκροφαιών με ελεπε επανειλημμένως υιών του κοιμηνοτου Γαβαά !... Και έπειτα ποός ελενε ο άμילητος αυτός προσωπίδοφόρος που θα πάει στον κόρητα του Κανδάλ, από τον όποιο εκείνος πρέπει να προσυλάγεται... Τι λόγια είν' αυτά... Τι γλώσσα μεταχειρίζεται ο 'Όνος μου !... Προτιμώ άπ' αυτόν τον κριπτούρη μου Ουγόλινο.

Μονολογώντας έτσι, φιλοσοφικά, ξαναγύρισε στο κτήλιο.
— Καλέ μου φίλε, ελεπε στον νεοδόχο του, θα σ' άφήσω άμέσως.

- 'Από τώρα λοχαγέ...
- Η ήμερα θ' ανατείλη σε λίγο...
- Αποφασίσατε λοιπόν να ταχθήτε με το μέρος των Ουγενότων :

— Καλέ μου φίλε, άπήνησεν ο λοχαγός, παρακολούθησε λίγο τη σκέψη μου. 'Αφ' ενός δεν μπορώ να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στον σταυλάρχη, γιατί θυμάται τι άσχημο παιχνίδι που τοίπαε και θα με κρεμάση ! 'Αλλ' ύπε και με τον μαρξήσιο μπορώ να συνεργασθώ, γιατί τα στρατεύματα του Βάζα θά ένοσθον άσφαλώς με τον κοντόσταυλο και... δεν έχω χαμμά όρεξη να χτυπηθώ από πίσω. Δεν μου μένει λοιπόν παρά να λάβω το μέρος των Ουγενότων. Έτσι φίλε μου, θα διοργανώσω το στρατό τους και ως οργανωτή, θα καταλάβω, φυσικά μεγάλο βαθμό και απερίσριστο έξουσία... Δεν θάχο έπειτα άπ' όλα αυτά παρά να πάω στον Μέγα Σουλτάνο Σολείμαν, ό οποίος κρύφτηκε στην Περασία, και να του πώ : 'Έγώ, ξέρεις, Μεγαλοκρητέστατε δεσπότα, είμαι ο πρώην άρχιστοράτης του στρατού των Ουγενότων στην Γουτέννα και έχομαι να σάς ύπηρετήσω !' για να μου άνοιξη άμέσως την άγκαλιά του και να με όνομάση κοντόσταυλό του ! Κ' έτσι, το πιο τρελλό όνειρό μου, θ' έταληθούσ... 'Έ, τι λές τώρα, φίλε μου !... Πώς σου φαίνεται το σχέδιό μου !...

- Ο Ουγόλιος κούνησε το κεράλι.
- Πολύ όφραίο ! ελεπε ειρωνικά.
- Πώς, άρχεις !...
- Όέλω να πώ, έξηκολούθησεν ο νάνος, ότι για να γίνει άρχιστοράτης χρειάζεται πρώτ' άπ' όλα νάχης ένα στρατό.Κι' ο δικός σου μοιάζει μάλλον με... αδελφότητα ζητιάνων παρα με συνοδεία στρατιωτών.
- Αυτό ελενε βέβαιο κ' άληθινό για σήμερα... Αύριο όμως θα χη άλλάξη ή κατάσταση...
- 'Όστε λοιπόν θα πάτε στον πυργο Κανδάλ !...
- Ναι.

— Τότε θα σάς συνοδεύσω ως τον Βάλτο των Ζαχαδιών και θα σάς δείξω ένα όφραίο μικρό μονοκάτι, το όποιο συντομεύει την διάβαση περισσότερο από τρεις ώρες !...

— Συμφωνότατο φίλε μου,άλλα...ας αναπαυθούμε λιγάκι, ως βάλουμε τίποτα στο στόμα μας πρώτα. Πράγματι δε ξαπλώθηκε ήσυχια για ν' αναπαυθί σ' ένα πάγκο, κυττάζοντας τα ποντίκια πουτρεχαν γύρω του...

'Αφού έφαγαν κατόπιν γρήγορα-γρήγορα, και φόρτωσαν στην Γεζαβέλα, ή όποια ελεχε κει το ποτήριό της με το γλυκό κρασί, το συνηθισμένο φορτίο της, ο λοχαγός και ο νάνος ξεκίνησαν για τον πυργο Κανδάλ.

Ελεγε άρχίζεις να ξεμεροπιάσ... 'Έξαφνα, ο Ουγόλιος σταμάτησε.

- 'Ακούω ποδοβολήτο άλλογο, ελεπε.
- Θάνα ή ήχώ, άπήνησεν ο Ρολάνδος.
- Είμαι βέβαιος σου λέω, ότι ελενε άλλογο...

Κρότος θραυομένον κλαριών άντήχισε. Η Γεζαβέλα μούστρεψε το κεφάλι και χρεμέτησε.

— Μά τον Θεό ! ελεχες δικηό ! ελεπε ο Ρολάνδος. Νά !... Βλέπω και το άλλογο. Ελενε χωρίς αναβάτη.

— Τόσο το καλλίτερο !

— Κτήνος ! Μήπως φαντάζεσαι ότι φοβόμαι να συναντηθώ μ' έχθρούς...

— 'Όχι, λοχαγέ. 'Αλλ' ένα άλλογο χωρίς αναβάτη, άνήκει σ' όποιον το πάσει... Καί, καθώς έξερете, ένα άλλογο σήμερα στοιχίζει τόσα χρήματα...

— Ένψ έλεγε τα τελευταία αυτά λόγια, ο Ουγόλιος όρμησε πίσω από τα δέντρα. 'Υστερ' από λίγα λεπτά ξαναγύρισε, κρατώντας από τον χαλινό το φοβισμένο ζώο.

Ξαπλώσε ήσυχος κειά για ν' αναπαυθί...

(Άκολουθεί)